

ՀԱՅԵՑԱԿԱՐԳ ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԶԱՐԳԱՑՄԱՆ

I. ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԴՐՈՒՅԹՆԵՐ

1. Հայագիտությունը գիտությունների համակարգ է, որն ուսումնասիրում է հայոց լեզուն և գրականությունը, պատմությունը, հայ ժողովրդի նյութական և հոգևոր մշակույթը: Հայագիտությունը ներառում է հայ լեզվաբանությունը (հայոց լեզուն իր բոլոր դրսևորումներով՝ գրաբար, միջին հայերեն, արդի գրական հայերենն իր երկու ճյուղերով ու համակարգերով՝ արևելահայերեն ու արևմտահայերեն, խոսքի մշակույթ, բարբառագիտություն և այլն), հայ գրականագիտությունն իր բոլոր դրսևորումներով ու զարգացման շրջափուլերով (հայոց հին և միջնադարյան, նոր ու նորագույն, սփյուռքահայ և օտարագիր, ժողովրդական բանահյուսություն, գրական-քննադատական մտքի պատմություն և այլն), հայ պատմագիտությունն իր օժանդակ գիտություններով (հնագիտություն, ազգագրություն, աղբյուրագիտություն, պատմագրություն, մատենագրություն և մատենագիտություն, վիմագրագիտություն, վավերագիտություն ու դրամագիտություն, Հայաստանի պատմական աշխարհագրություն, պատմական ժողովրդագրություն, մարդաբանություն և այլն), պատմական բժշկագիտությունը, հայ իրավագիտությունը, հայ հասարակական-քաղաքական և տնտեսագիտական մտքի պատմությունը, հայ իմաստասիրությունն ու արվեստագիտությունը: Հայագիտության կարևոր բնագավառներից են սփյուռքագիտությունը, հարևան ժողովուրդների հետ հայերի պատմամշակութային հարաբերությունների ուսումնասիրությունը:

2. Հայագիտությունը որպես գիտական համակարգ և պետական-ազգային քաղաքականության ծրագրի էական բաղադրիչ՝ մեծ կարևորություն է ստանում հատկապես Հայաստանի Հանրապետության և Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության անկախության պայմաններում:

3. Հայագիտությունը խթանում է անկախ պետականության ամրապնդումն ու նպաստում ազգային ինքնագիտակցության խորացմանը: Դրանով իսկ այն դառնում է հայոց պետականության շուրջ հայերի համախմբման, երիկրի ազգային անվտանգության ապահովման և Սփյուռքում հայապահպանության վճռական գործոն՝ Հայրենիքի պաշտպանությանը պատրաստ հայ անհատի ձևավորման հզոր ազդակ:

4. Աշխարհի տարբեր երկրներում եղել ու գործում են հայագիտական կենտրոններ, բայց հայագիտության զարգացման գլխավոր կենտրոնն այսօր Հայաստանի Հանրապետությունն է, որտեղ հայագիտության ներդաշնակ և համակողմանի զարգացումն ապահովվում է պետության մշտական օժանդակությամբ ու հոգածությամբ:

II. ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԶԵՆՔԲԵՐՈՒՄՆԵՐԸ

5. Հայագիտության ասպարեզում առաջին խոշոր քայլը կատարել են Մխիթարյան միաբանները իրենց երկու կենտրոններում (1717թ.՝ Վենետիկ, 1811թ.՝ Վիեննա):

6. XIX դարում և XX դ. սկզբին հայագիտության կարևոր կենտրոններ են հիմնվել եվրոպական մի շարք քաղաքներում (Փարիզ, Մյունխեն, Բեռլին, Լայպցիգ), Հալեպում: Հայագիտական դպրոցներ են ստեղծվում Կ. Պոլսում, Ս. Պետերբուրգում, Մոսկվայում, Թիֆլիսում: Հայրենիքում ձևավորվում է հայագիտության էջմիածնական դպրոցը: Հայաստանում խորհրդային կարգեր հաստատվելուց հետո հայագիտության հիմնական օջախը դառնում է Մայր հայրենիքը: Հայագիտության հզոր վերելքին մեծապես նպաստեց խորհրդային Հայաստանի գիտությունների ակադեմիայի ստեղծումը, որը, Երևանի պետական համալսարանի, Մատենադարանի և մյուս հայագիտական հաստատությունների հետ համագործակցելով, դառնում է հայագիտության խոշորագույն կենտրոն:

7. Հայագիտության մեծագույն նվաճումներից են՝

1) մատենագրական ժառանգության (գեղարվեստական, պատմագրական, փիլիսոփայական, լեզվաբանական, դավանաբանական, իրավաբանական, բժշկագիտական, բառարանագիտական և այլ երկերի) ուսումնասիրության բնագավառում՝ հայ հին մատենագրության բնագավառի հրատարակումը, դրանց բանասիրական քննությունն ու մեկնաբանումը, քննական բնագրերի կազմումն ու ծանոթագրումը, հայ գրականության պատմության բազմահատորյակի ստեղծումը, հայ դասական հեղինակների երկերի ակադեմիական հատորային ժողովածուների և նրանց կյանքի տարեգրությունների կազմումը.

2) պատմագիտության, հնագիտության, ազգագրության և աղբյուրագիտության բնագավառներում՝ հայ ժողովրդի պատմության բազմահատորյակի ստեղծումը, Հայաստանի և հայերի մասին օտար աղբյուրների շարքի հրատարակումը, Հայաստանի հնագիտական հուշարձանների ուսումնասիրությունը, հնավայրերի պեղումները և դրանց արդյունքների հրապարակումը, հայ վիմագրական նյութի հավաքումն ու հատորային հրատարակումը, պատմաաշխարհագրական քարտեզների ու ատլասների ստեղծումը, ճարտարապետական հուշարձանների համակողմանի ուսումնասիրությունը, ժողովրդական բանասիրության այդ թվում՝ հեքիաթների, ավանդույթների, քնարերգության, ծիսական երգերի հատորային ժողովածուների ստեղծումը.

3) լեզվաբանության բնագավառում՝ հայոց լեզվի բոլոր դրսևորումների (գրաբարի, միջին հայերենի, ժամանակակից արևելահայ և արևմտահայ գրական տարբերակների, հայ բարբառների) բազմակողմանի ուսումնասիրությունը, հայերենի և այլ լեզուների զուգադրական ու համեմատական քննությունը, բազմաթիվ բառարանների (հանրագիտական, բացատրական, թարգմանական, ստուգաբանական, տերմինաբանական, հոմանիշների, հականիշների, հայկական անձնանունների, ազգանունների, Հայաստանի և հարակից շրջանների տեղանունների և այլն) ու համաբարբառների ստեղծումը, ուսումնամեթոդական գրականության հրատարակումը, դասագրքերի, ձեռնարկների և տեղեկատուների կազմումը.

4) արվեստագիտության բնագավառում՝ հայ գրչագրական արվեստի ու մանրանկարչության, հայ ազգային երաժշտության, ճարտարապետության, կերպարվեստի, թատրոնի, կինոյի պատմության, նշանավոր հայ արվեստագետների, նկարիչների, երգահանների և մշակույթի այլ երախտավորներին ժառանգության ուսումնասիրությունն ու արժեքավորումը: Հրատարակվել են հազարավոր մենագրություններ ու հոդվածներ՝ նվիրված հայագիտության նշված և այլ բնագավառների: Լույս են տեսել երկարամյա գիտական պարբերականներ՝ «Բազմավեպ» (Վենետիկ), «Հանդես ամսօրեայ» (Վիեննա), «Revue des Études Arméniennes» (Փարիզ), «Annual of Armenian Linguistics» (Կիվլենդ), «Newsletter of AIEA» (Association International de^s Etudes Armeⁿiennes, Լայպցիգ), ԳԱԱ

«Պատմա-բանասիրական հանդես» ու «Լրաբեր հասարակական գիտությունների», «Բանբեր Երևանի համալսարանի», «Բանբեր Մատենադարանի», «Բանբեր Հայաստանի արխիվների», «Հայոց ցեղասպանության պատմության և պատմագրության հարցեր» և շատ այլ պարբերականներ:

8. Վերջին տարիների կարևոր ձեռքբերում է հայ մատենագրության ու դասական գրականության թվային գրադարանների ստեղծումը:

9. Հայագիտության նվաճումներն ի մի են բերվել ՀՀ ԳԱԱ և ԵՊՀ կողմից համատեղ կազմակերպված միջազգային մի շարք գիտաժողովներում: Հիշարժան են Հայաստանում և արտերկրում անցկացված հայ արվեստին (առաջինը՝ 1975թ., 5-րդը՝ 1988թ.), հայերենագիտության (1982,1987), հայ հին և միջնադարյան գրականության հարցերին (1986թ.), Դավիթ Անհաղթի ծննդյան 1500- (1980թ.), Գլաձորի համալսարանի 700 (1984թ.), քրիստոնեությունը Հայաստանում պետական կրոն հռչակելու 1700- (1998թ.) ու հայոց գրերի ստեղծման 1600- (2005թ.) -ամյակներին նվիրված գիտաժողովները և այլն:

10. Հայագիտության մտահոգիչ վիճակի թելադրանքով և աշխատանքները համակարգելու նպատակով 2003թ. ՀՀ ԳԱԱ-ն և Երևանի պետական համալսարանը կազմակերպեցին հայագիտության արդի վիճակին և զարգացման հեռանկարներին նվիրված միջազգային համաժողով՝ արտերկրի հայագետների մասնակցությամբ: Համաժողովը փաստեց, որ անհրաժեշտ է ստեղծել հայագիտական հիմնադրամ, հիմնել տեղեկատվական պարբերական, հայագիտական աշխատանքները համակարգող կենտրոն՝ հայաստանյան և արտերկրի անվանի մասնագետների մասնակցությամբ:

III. ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ՆՊԱՏԱԿՆԵՐՆ ՈՒ ԽՆԴԻՐՆԵՐԸ

11. Հայագիտության գլխավոր նպատակը նրա բոլոր ուղղությունների ըստ ամենայնի զարգացումն է, համընթաց քայլելը համաշխարհային գիտության հետ, հայագիտության նվաճումները հայոց պետականության հետագա ամրապնդմանն ի սպաս դնելը:

12. Հայագիտության հիմնախնդիրներից են հայրենիքին նվիրված, բարոյական բարձր հատկանիշներով օժտված քաղաքացի ձևավորելը, նրա ազգային ինքնագիտակցությունը բարձրացնելը, ռազմահայրենասիրական դաստիարակությունը, երկրի տարածքային ամբողջականության և հայոց պետականության պաշտպանությանը պատրաստ անհատ կերտելը:

13. Ամենօրյա ուշադրության կենտրոնում պետք է լինեն հայկական քաղաքակրթության, ազգային նյութական և հոգևոր արժեքները ճանաչելն ու պահպանելը, օտարների կողմից դրանց յուրացումները կանխելը, հնագույն պատմամշակութային հուշարձանները՝ սերունդների համար պահպանելը, դրանք ուսումնասիրելն ու արդի էլեկտրոնային միջոցներով միջազգայնացնելը:

14. Անհետաձգելի խնդիր է գործնական ու քաղաքական հայագիտության զարգացումը՝ հատկապես թուրք-ադրբեջանական և այլ կեղծարարություններին ու նենգափոխումներին արժանի հակահարված տալու համար:

15. Քաղաքակրթական արժեքների արդի փոխբացասման և փոխներթափանցման պայմաններում ձևավորվում և խորանում է ազգ-արժեք մրցակցությունը, որն իր արտահայտությունն է գտնում նորագույն տեղեկատվական համակարգերում, մասնավորապես՝ համացանցում: Ներկայումս տարածաշրջանային տեղությունների, ինչպես և հարևան պետությունների՝ աշխարհաքաղաքական հատուկ նպատակներ հետապնդող ծրագրերի մի

մասն ուղղված է հայ ժողովրդի պատմությունն ու նրա մշակույթը խեղաթյուրելուն: Դրանք տարածվում են համաշխարհային հանրության մեջ Հայաստանի և հայության մասին ստեղծելով աղճատված ու ոչ նպաստավոր պատկերացում: Հետևաբար, քաղաքակրթական մրցակցության պայմաններում հայագիտության զարգացման կիրառական խնդիրները, հատկապես հոգևոր-մշակութային իմաստով, դառնում են ազգային անվտանգության և դրա կարևոր բաղադրամասի՝ տեղեկատվական անվտանգության ապահովման նախապայման: Այս իրավիճակը պահանջում է հայագիտության կիրառական գործառույթների հզորացում, այսինքն՝ պետք է հայագիտական ուսումնասիրությունների արդյունքներն ըստ ամենայնի օգտագործվեն ազգային ու միջազգային տեղեկատվական, քաղաքական և գաղափարախոսական հարթություններում ու ծառայեն ՀՀ և ԼՂՀ ազգային անվտանգության շահերին: Կիրառական հայագիտությունը կարող է մեծապես նպաստել համայն հայության հոգևոր-մշակութային անվտանգությանը:

16. Հայագիտության կիրառական խնդիրների կենսագործման միջոցառումները պետք է ելնեն հայկական ուրույն քաղաքակրթության առանձնահատկություններից, ուստի և հետազոտական աշխատանքների կիզակետում պետք է լինեն հայ ժողովրդին հատուկ էական հատկանիշների բացահայտումն ու արժևորումը, որոնք նպատակաուղղված կլինեն ազգային ինքնության պահպանմանը:

17. Հայագիտության զարգացումը հրամայաբար պահանջում է՝

1) ընդլայնել և խորացնել Հայաստանի տարածքի և հայ ժողովրդի պատմության հնագույն շրջանի ուսումնասիրությունը՝ հնագիտական մեթոդների կիրառմամբ.

2) համակարգել և նկարագրել հայկական ձեռագրական հավաքածուները, հետազոտել հայ գրչօջախների և գրչարվեստի պատմությունը.

3) ուսումնասիրել և թվայնացնել հայ մատենագրության (պատմագրական, գեղարվեստական, գիտական գրականության) վավերագրերը, արխիվային նյութերը, վիմագրությունը, բառարանագրական հուշարձանները, ընդլայնել քննական բնագրերի կազմումը և ծանոթագրված հրատարակումը.

4) ընդլայնել Հայաստանին և հայ ժողովրդին վերաբերող օտար սկզբնաղբյուրների հայերեն, ինչպես և հայոց գիտամշակութային կարևորագույն արժեքների օտարալեզու թարգմանությունն ու հրատարակությունը (ստեղծել գիտական թարգմանության արդիական դպրոց, որտեղ պատրաստվեն հայերենից օտար լեզուների և օտար լեզուներից հայերեն թարգմանող հմուտ մասնագետներ).

5) համակողմանիորեն ուսումնասիրել Հայաստանի և հայության առջև համաշխարհայնացման արդի պայմաններում ծառացած խնդիրները, արցախյան հիմնախնդիրը, արդիականության ազգաբանական ուսումնասիրության հիման վրա ճշգրտել ազգային արժեքների ու ազգային ինքնության պահպանման առաջնահերթությունները.

6) խորացնել հարևան երկրների՝ Վրաստանի, Իրանի, Թուրքիայի, ինչպես և մերձավոր և միջինարևելյան երկրների, Ռուսաստանի ու ԱՊՀ մյուս երկրների հետ ՀՀ պատմամշակութային առնչությունների և արդի միջպետական խնդիրների ուսումնասիրությունը.

7) ուսումնասիրել ՀՀ և Արևմուտքի երկրների միջև պատմաքաղաքական և մշակութային արդի խնդիրները, եվրոպական ռազմաքաղաքական, գիտամշակութային մերօրյա կառույցներին ՀՀ ինտեգրման հարցերը և նախապատրաստել անհրաժեշտ երաշխավորություններ.

8) ուսումնասիրել ՀՀ և Հարավարևելյան ու Արևելյան Ասիայի երկրների (Չինաստան, Հնդկաստան, Ճապոնիա և այլն) միջև միջպետական, քաղաքական, տնտեսական ու մշակութային հարաբերությունները՝ հանրապետության համապատասխան մարմիններին ներկայացնելով անհրաժեշտ և հիմնավոր խորհրդատվություն:

9) ըստ ամենայնի թափ հաղորդել հայ պատմագիտությանը, բանասիրությանը, արվեստագիտությանը, փիլիսոփայությանը, սոցիոլոգիային և իրավագիտությանը նվիրված բարձրարժեք աշխատությունների ստեղծմանը:

10) մշտապես ուշադրության կենտրոնում պահել Հայոց ցեղասպանության ուսումնասիրությունը՝ հիմնավոր հետազոտություններով զորակցել ՀՀ և ԼՂՀ արտաքին քաղաքականությանը:

18. Հայագիտության առջև դրված այս հիմնարար ու կիրառական խնդիրների լուծման համար անհրաժեշտ է ստեղծել հայագիտական հիմնադրամ, օտար լեզուներով հրատարակվող պարբերական (միաժամանակ նշանակալի քայլեր ձեռնարկելով արդի հայագիտական պարբերականները միջազգային մակարդակին հասցնելու ուղղությամբ) և հայագիտական հաստատությունների համագործակցությունը կազմակերպող գիտական խորհուրդ՝ ՀՀ, ԼՂՀ և արտերկրի հայագետների ներգրավմամբ:

19. Հայագիտության շարունակականությունն ու հետագա զարգացումն ապահովելու համար պետք է ստեղծել անհրաժեշտ նյութատեխնիկական բազա: Առաջնահերթություն է հայագիտության մեջ սերնդափոխության ապահովումը՝ Հայաստանի և արտերկրի գործող կենտրոնների համար երիտասարդ մասնագետների պատրաստումը:

20. Ներկայացված հիմնախնդիրներն ու նպատակները բխում են հայոց պետականության և համայն հայության արմատական շահերից, հետևապես դրանց լուծումն ու կենսագործումը, Հայրենիք-Սփյուռք միասնականության ապահովումը իրատեսական կդառնան միայն պետական մշտական հոգածության, 2011-2025 թթ. ժամանակահատվածում նպատակասլաց ռազմավարության, հայագիտության զարգացման ծրագրերի անհրաժեշտ ֆինանսավորման, ազգային ու կադրային ճիշտ քաղաքականության շնորհիվ: